

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 1/2020

Leden 2020

Jak hledat a prožívat jistotu v přítomnosti

Člověk je nejraději, když má věci pod kontrolou. Cokoliv se mu vymkne z rukou či zamává jeho jistotami, hned mu podlamuje síly a ztrácí půdu pod nohama. Ne nadarmo se říká, že je najednou "vzhůru nohama".

Už sám fakt neustálé potřeby jistoty naznačuje, že člověk není samostatné bytí. Je odkázán na druhé, na jejich pomoc, spolupráci a někdy zcela na jejich péči.

Dokážu se obejít

Tento svůj stav obvykle těžko snáší. Mnoho starých lidí řekne, že všechno snesou, jen ať nezůstane na obtíž druhým. Jednají tak, aby nikoho neobtěžovali, ačkoli to občas způsobí ještě větší problémy. Spolehnout se na jiného člověka a důvěřovat mu vyžaduje totiž velkou pokoru a ducha vzájemnosti. Společnost z nás naopak vychovává stále větší individualisty. Už několik století nám nabízí mnoho technických řešení, které nahrazují lidskou přítomnost. Proto se žena umí obejít bez mužské ruky, muž dokáže být šťastný i bez ženy, děti přijímají rady z internetu namísto od rodičů, staří lidé, ale i mladé manželské páry chovají psy,

aby se nemuseli "přivázat" ke svým dětem. A tak zůstává společenský a mezilidský rozměr člověka nenaplněný, nanejvýš zahrnut do nezbytných pracovních-obchodních vztahů. Lidské srdce ve skutečnosti zůstává nenasyčené a chladné.

Boží záměr je jiný

Schopnost vystačit si sám na jedné straně označuje v jazyce tohoto světa vyspělost a nezávislost moderního člověka, na druhé straně v něm pěstuje klamný pocit soběstačnosti, protože takovým ve své podstatě i stvořitelským záměru člověk není. To, že ho Bůh stvořil "ke svému obrazu a podobě", neznamená jen to, že mu daroval rozum a svobodnou vůli, ale že mu určil žít ve společenství. Stvoření ženy poté, co Adam žil sám, symbolizuje, že větším dobrem a hodnotou než samota je vztah. Vedle existenciální potřeby jistoty společenství člověk potřebuje mít i základní jistotu bytí. A tu mu nemůže poskytnout pouze člověk. Těžiště lidského bytí je totiž mimo něj, v někom, kdo mu život daroval a kdo určil cíl jeho bytí. Nemusí si to běžně uvědomovat, v jeho podvědomí to však silně působí. Jde o tzv. nostalgii po Bohu, nebo také o víru v Boha někdy "implicitně přítomnou i u nevěřících", jak o tom mluvil předešlý i současný papež. Pokud člověk nepotlačuje tento pocit v sobě a nenahrazuje ho jinými "opiaty", ozývá se postupně stále mocněji, až nakonec vyvrcholí ve víře v Boží existenci. Cesta k tomu však může být dlouhá, vede přes peripetie zklamání v sobě i přes zkušenost vlastní nemohoucnosti. Bez této očistné cesty se člověk neobrátil opravdově na Boha celým svým bytím, přestože si myslí, že žije nábožensky, stále vnímá jen sebe jako přednostní bytí. Teprve když se zbaví své sebelásky, tedy připoutanosti k sobě – ať už ve smyslu samolibosti nebo pocitu ukřivděnosti a oběti, až tehdy se stane svobodným pro vztah s Bohem i s člověkem.

Co (kdo) je naše jistota?

Lidská přirozenost nás nabádá uchopit život v každém časovém okamžiku:

abychom dokázali racionalizovat všechny události, činy, situace, abychom pevně drželi v rukou své poslání, roli (často i za cenu moci, násilí a manipulace druhými), abychom bojovali o úspěch, získali převahu, nezřídkou i morální. To vše nám přináší pocit uspokojení, jistoty a vlády nad svým životem. Jde však opravdu o jistotu?

V podstatě není jistota, jedinou realitou člověka je jeho nejistota. Teprve když se však ocitneme v životě "vzhůru nohama", začneme odvracet svůj pohled od sebe a hledat toho, kdo převyšuje čistě lidské možnosti. Pomalu mu začínáme svěřovat svůj život i všechno drahé, co máme, respektive, co jsme si mysleli, že je naše.

Do tohoto bodu dozráváme pouze pomalu a většinou skrze malá či velká životní zranění. Takto si denně obnovujeme svou pokoru. Zároveň se stále snažíme vrátit k našim jistotám, a zachytit se o ně – buď o vzpomínky z minulosti, nebo plány do budoucna – a vystavět na nich svou identitu. Minulost však už nemáme činně v ruce a budoucnost je vždy jen vykonstruovanou hypotézou.

Trpká chuť přítomnosti

Nejhůř se nám přijímá přítomnost, protože vyžaduje naše rozhodnutí tady a teď, pružné a aktivní jednání. Ne že by přítomný okamžik neobsahoval nic z minulosti a nic z budoucnosti, vždyť souvisle navazuje na minulé skutky a naznačuje také další směřování. Neumíme se však zřejmě vyrovnat s novým a nečekaným, vzdát se svých vytvořených představ a plánů. Žít přítomnost však znamená denně se vzdávat toho, co bylo, být otevřený přicházejícímu, přizpůsobovat se situaci tak, abychom nezrazovali své svědomí, ani nehověli svému pohodlí. Důležité je nebudovat si konečné jistoty v něčem, co se může prudce zvrátit. Jinak nás přemůže frustrace, deprese a zklamání z nesplněných očekávání.

Největší jistotu získáváme ve svobodě pro všechny alternativy, když jsme stále otevřeni Božímu volání, pohotově hledat jeho přítomnost v každém prostředí, v jakékoliv situaci. Nepotřebujeme vyhledávat zvláštní oběti, stačí, když se naučíme přijímat přítomný okamžik – bez znechucení, ve vědomí, že v něm můžeme posloužit a milovat novým objevným způsobem. Vždy toho, koho máme právě před sebou. A současně i toho, kdo nás neu-stále provází jako Bůh s námi.

Průniky k člověku

Někdy se nám to může zdát příliš namáhavé, dokonce v případě některých bližních až nemožné. Tehdy nám poslouží minulost: stačí si přiblížit všechny momenty lásky, ve kte-

rých jsme jasně pocítili "tlukot Božího srdce" pro nás. Věřím, že takové okamžiky existují. Potvrzují je dokonce i ti, kteří se nepočítají k věřícím, přece však zažili citelnou přítomnost Prozřetelnosti. Možná ji nazývají andělem strážným, osudem, moudrostí vesmíru, nebo prostě štěstěnou. Ty chvíle jim však zůstaly v paměti. Jsou to průniky Boha k člověku, který ho takto vábí anavazuje s ním osobní vztah.

Současná mentalita nejistot

V současnosti více než kdy jindy lidstvo ztrácí existenciální jistoty navzdory dlouhodobé budování civilizačnímu úsilí. Nejen v osobní oblasti – rozpad rodin, manželství, vztahů, ústup důvěry mezi lidmi, ale i na celospolečenské úrovni – ekonomická a politická nestabilita, sociální dezintegrace, náboženská nevraživost. Vidíme i známky narušení důvěry v církevní instituce v důsledku morálních selhání kněží, rozporu mezi hlásaným slovem a reálným skutkem, neshod mezi laiky a duchovními. A konečně jsou rozkolísané i celosvětové jistoty: bezpečnost obyvatel, spolehlivost demokracie, identita národa, garance mezinárodních spolků, a dokonce i osobní bezpečnost občana ve vlastní domácnosti v těch nejvyspělejších zemích světa.

Všechny tyto zkušenosti posledních nejistot otrásají člověkem a jeho dosavadní sebestjotou. Už se necítí jako mocipán, jak to bylo ještě nedávno, který by určoval život a smrt, budoucnost světa. A pokud se ještě někdo pasuje do této role, zaostal, zaspal dobu. Mnohé se totiž lidstvu vymklo z rukou. Svět se vydal jinou cestou, než to naplánovali mocní političtí režiséři. Zdá se, že ani oni nepočítali s odbočkami. Nebo už nestačí jejich prorocké předpovědi? Jediným možným řešením je uznat Boží moc. V tom případě se však všechno mění. Středem se již nestává sám člověk – antropocentrismus odchází ze scény.

Vydat se na cestu změn

Žít přítomný okamžik a být připraven na Boží změny, objevovat je v dimenzi našeho času – to nám poskytuje jistotu v nejistotě, dodává aktivitu v pasivitě, přináší naději v beznaději. "Mluv, Pane, tvůj služebník

poslouchá." Toto je poctivý postoj k životu, postoj připravenosti kdykoli se vydat na neznámou cestu s "Bohem s námi". Je to život v ustavičném svazku, nikoli v samotě, plný překvapení, improvizací a okamžiků dobrodružství lásky. Zároveň se v něm ze dne na den rozednívá, věci a situace začínají do sebe zapadat a vytvářet celek našeho životního příběhu. A my cítíme, že žijeme naplno, přestože vůbec ne podle našeho vlastního scénáře.

(podle KN)

Křest – první a nejpotřebnější svátost

Každému je blízké a srozumitelné, že voda je symbolem čistoty a života. Bez vody si neumíme představit náš život. Byl by neúnosný, ba zcela nemožný. Podobně je to s vodou křtu v duchovní oblasti. Bez milosti křtu si neumíme představit náš duchovní život – neměl by základ a oporu.

Viditelné znamení křtu naznačuje neviditelný dar milosti, který příjemce křtu dostává. Rozmanité účinky svátostného křtu jsou naznačeny viditelnými prvky samotného obřadu. Na křtění se používá voda.

Nadpřirozeně účinná

Lití vody, která má téct na hlavu křtěného, má dvojí význam: mytím naznačit očišťování duše a litím vody naznačit vlití posvěcující milosti, nadpřirozených ctností - víry, naděje a lásky -, jakož i daru Ducha do duše křtěného.

Přestože v současnosti se používá už jen málokdy, řádným způsobem křtu je dodnes ponoření do vody: připomíná symboliku smrti a očišťování, znovuzrození a obnovy. Hluběji poznat účinky křtu umožňuje text z listu Římanům: "Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, jsme tím křtem byli ponoření do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti jsme byli spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít úplně novým životem. Neboť jestliže jsme s ním srostli tím, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme

mu tak podobní v jeho zmrtvýchvstání." (Řím 6, 3-5). Nemluví se zde o naší tělesné smrti ani o našem materiálním pohřbení, ale o tom, že křtem se člověk včleňuje do Krista takovým způsobem, že se jeho smrt a zmrtvýchvstání stávají vlastními tomu, kdo je pokřtěn.

Ve křtu se uskutečňuje tajemná, ale reálná identifikace křesťana s Kristem - Pánův život se začíná reprodukovat v životě křesťana. Účinkem svátosti se naše lidská přirozenost povýší do nadpřirozeného stavu: dostáváme účast na životě Krista, který je Božím životem. To, co Ježíš Kristus vykonal během svého pozemského života, působí nyní v nás prostřednictvím křtu. Včlenění do Krista svátostí křtu je třeba dále rozvíjet a zdokonalovat. Život křesťana spočívá v postupné a stále dokonalejší identifikaci s Kristem. Toto prvotní připodobnění Kristu zdokonalují další milosti vlité do duše, až se nakonec stane identifikací, která své plné dovršení dosáhne v nebeské slávě.

Dalšími účinky křtu jsou vtlačení nesmazatelného znamení do duše a začlenění pokřtěného do Kristova tajemného těla, do Církve. Křest poznamená křesťana nezničitelným duchovním znamením jeho příslušnosti ke Kristu. Toto znamení nesetře žádný hřích, ačkoli hřích překází křtu přinášet ovoce spásy. Proto se křest uděluje jednou provždy a nelze jej opakovat. Být začleněn do Krista znamená být začleněn do reality jeho tajemného těla. Tatáž křestní milost, která nás zachraňuje, nás zároveň sjednocuje s jinými pokřtěnými ve společenství Církve. Pokřtěný tedy čerpá milosti potřebné ke spáse prostřednictvím cesty, která není výhradně individuální - je komunitární: ve společenství Církve je pokřtěný spojen s jinými členy, jakož i se svými pastýři. Z křestních pramenů se rodí jediný Boží lid Nového zákona, který přesahuje všechny přirozené hranice národů, kultur, ras a pohlaví.

Nezbytná ke spáse

Katolická církev věří, že křest je nezbytný pro spásu. Zdá se to přehnané tvrzení? Platí to ještě i dnes?

Na pozadí tohoto tvrzení je skutečnost, že spása je možná jen v Kristu: "A v nikom jiném (než v Ježíši Kristu) není spásy. Na celé zemi není lidem dáno

žádné jiné jméno, skrze které bychom mohli dojít spásy" (Sk 4, 12). Spása je možná pouze v Kristu, protože bez něj není milosti, a je absurdní přemýšlet o spáse a svatosti bez milosti. To, k čemu jsme povoláni v Otcově království, absolutně převyšuje naše omezené možnosti. Mezi naší situací Božích stvoření a nekonečnou Boží láskou je proto naprosto nezbytné Kristovo zprostředkování.

Sv. Pavel říká: "Jako to, že se jeden provinil, celému lidstvu přineslo odsouzení, tak zase to, že jeden splnil uložený úkol, přineslo celému lidstvu ospravedlnění, které dává život." (Řím 5, 18). Odsouzení se přeneslo na všechny: výchozí bod je negativní pro každého člověka. Pokud se nic jiného nestane, odsouzení pokračuje. Kristus nám však nabízí spásu, dává nám šanci. Je na člověku, aby ji přijal, ale existuje i smutná možnost odmítnout ji.

V evangeliích jsou tři důležité texty potvrzující to, co Církev od začátku jasně věřila: že křest je nezbytný na spásu jako prostředek (srov. Jan 3, 5; Mk 16, 15 - 16; Mt 28, 19). Tridentický koncil o svátosti křtu učí: "Kdo říká, že křest je cosi fakultativního, tj. že není nezbytný ke spáse, ať je exkomunikován." Učitelství úřad Církve tím pouze potvrdil jednomyslnou a stálou tradici Církve a její misionářskou aktivitu. Církev se vždy snažila být poslušná Pánovu příkazu a skrze misijní činnost nabízela a nabízí - často i za nejvyšší cenu, za cenu krve - všem lidem křest na spásu.

Děti, dospělí, děti nepokřtěných rodičů

Každý nepokřtěný člověk je nejen schopen, ale je také Bohem povolán přijmout křest.

Křest může platně přijmout pouze živý a ještě nepokřtěný člověk. Církevní právo stanoví, že pokud je pochybnost, zda někdo byl pokřtěn nebo zda byl křest udělený platně - a pochybnost zůstává i po důkladném zjišťování - křest se dotyčnému vyslouží podmíněně.

V případě konverze na katolickou víru z jiného církevního společenství je třeba důkladně prozkoumat okolnosti

křtu a platnou křestní praxi v době křtu: je třeba zjistit, zda byly respektovány nezbytné náležitosti svátostného znamení, úmysly křtitele i úmysly křtěnce. V případě pochybností je třeba pokřtít podmíněně.

Dnes se nejčastěji křtí děti. Je to v Církvi prastará, doslova apoštolská tradice. Je třeba zdůraznit, že na rozlišení dítěte a dospělého není rozhodující numerické kritérium věku, ale spíše to, zda daná osoba je schopna používat rozum, tedy zda je schopna svobodně jednat a učinit osobní úkon - vyznat víru.

(Například dospělý člověk, ale mentálně poškozený, se v tomto případě považuje za dítě.)

Křest je svátostí víry. Není křtu bez víry. Jelikož křest je velkým spásnosným dobrem, není dobré ho bezdůvodně odkládat. Ani děti ne-

jsou totiž křtěny bez víry. Dítě je křtěno ve víře celé Církve, ve víře rodičů a kmotrů. Ve chvíli křtu dítěte jde o zástupnou víru. Je namístě křtít pouze tam, kde je morální záruka, že dítě bude v katolické víře i vychováváno.

Když přijdou žádat o křest dítěte rodiče patřící do jiného křesťanského vyznání než je římskokatolické, třeba je poslat za udělovatelem z jejich církevního společenství, protože římskokatolický udělovatel ho může pokřtít pouze v případě, že je ohrožen život dítěte.

V případě dětí nekřesťanů - což se často stává v misijních územích - je zakázáno křtít děti bez vědomí rodičů. S křtem musí souhlasit alespoň jeden z rodičů. V tomto případě je třeba zajistit, aby dítě bylo vychováváno v katolickém náboženství. Pokud taková naděje zcela chybí, křest se má odložit a důvod odkladu rodičům náležitě vysvětlit. Rovněž musí být odmítnut křest nekřesťanským rodičům, když ho žádají pro své dítě z pověřivosti.

Dítě neznámých rodičů (odložené dítě nebo nalezené dítě) se má pokřtít, pokud po pečlivém zjišťování není jeho pokřtění zřejmé. V případě ohrožení života dítěte je dovoleno pokřtít dítě katolických i nekatolických rodičů i proti vůli rodičů.

Stejně jako děti, i dospělí jsou křtěni ve víře Církve, protože jednotliví věřící mohou věřit pouze ve víře Církve. Jelikož dospělý člověk používá svou svobodu, je třeba, aby měl osobní úmysl přijmout svátost, a je nezbytné, aby vyznával víru. Jelikož dospělý člověk je už schopen osobních hříchů, vyžaduje se i předchozí lítost. Dospělý, který má v úmyslu přijmout křest, má být přijat do katechumenátu. Cílem katechumenátu je příprava na plodné přijetí křtu a jeho účinků. Katechumenát by měl trvat dva roky.

Nesvátostné formy křtu

Věčný osud lidí, ať už malých dětí, nebo těch, kteří nikdy nepoznali pravou tvář Krista, neboť jim nebylo hlášáno evangelium a zemřeli bez křtu vodou, byl vždy

objektem úvah a hledání. Víme, že "Bůh chce, aby byli všichni lidé spaseni" (1 Tim 2, 4), proto pokud by měly být spaseni pouze ti, co byli pokřtěni vodou, zdá se, že by to omezovalo Boží moc. Církev v této otázce vždy hledala světlo.

Bůh vnitřně posvěcuje člověka, protože jeho moc není vázána na viditelné svátosti. Svázal spásu se svátostí křtu, sám však není vázán svými svátostmi. Existují proto i jiné formy křtu, odlišné od křtu vodou. Jsou to křest krve a křest touhy. Spolu s křtem vody konvergují do jediného křesťanského křtu.

Boží působení není omezeno svátostmi. Bůh může přitahovat srdce nevěřících a připoutat je k sobě. Skutečný křest touhy však přivádí ke křtu vodou. To, že existuje křest touhy, nijak nezmenšuje nezbytnost křtu vodou. V církevní tradici bylo a je vždy přítomno velké úsilí křtít lidi, ale už od prvních staletí i různá tvrzení o křtu touhy. Křest touhy není svátostí, i když je křtem, stejně jako není svátostí ani křest krve. Člověku, pokud žije na zemi, není možné poznat, kdo je spasen, kdo je v situaci křtu touhy. Máme však jisté poznání, jaké jsou normální cesty spásy stanovené Bohem.

Křest jako módní termín

V současnosti se výraz "křest" často používá v souvislosti s uvedením na trh nového CD, knihy, případně jiného produktu. Jelikož svátostný křest je

uvedením do křesťanského duchovního života, termín "křest" chce v takových případech evokovat uvedení do prodeje. Jde pochopitelně o podobnost jen v tomto jediném aspektu - pojem "křest" se tím však zcela deformuje.

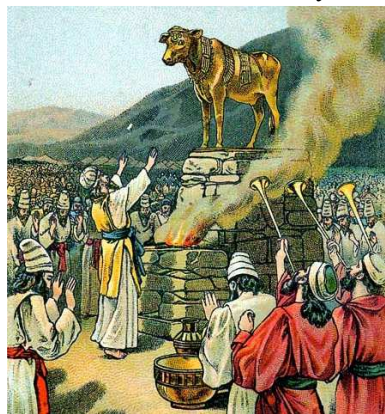
Kromě negativního vymezení, když můžeme užívání tohoto křesťanského pojmu označit za určitý druh zneužití a vyprázdnění, možná snad vidět i jeden pozitivní aspekt. Je jím fakt, že ve vědomí světské společnosti má náboženský slovník náboj, který se čistě světskými výrazy nedá snadno nahradit.

(podle KN)

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh

Bůh stvořil člověka z lásky a dal mu mnoho darů včetně daru svobody. Pokud tento dar využijeme nesprávně a odvrátíme se od Boha, automaticky vstupujeme na území působení zlého ducha a dobrovolně se tak vystavujeme jeho ničivému působení.

Člověk může svou svobodu využít špatně a prostřednictvím ní se postavit na odpor proti svému Stvořiteli. Bůh nás před takovým chováním varuje. Když Stvořitel zjevil Mojžíšovi deset Božích přikázání, jako první mu zakázal uctívat cizí bohy: "Nesmíte se klanět jinému bohu, protože Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je žárlivě milující Bůh." (Ex 34,14). Nevěrnost Bohu, který je pramenem dobra a života, přináší s sebou

vážné následky. Člověk takto vstupuje na území ničivého působení zlého ducha, ba v konečném důsledku může způsobit i věčné zatracení.

Pokušení

První Boží příkázání se netýká jen uctívání pohanských bůžků. Tento zákaz se vztahuje na všechny praktiky, které se odvolávají na působení nadpřirozených sil, které nepocházejí od Boha. Čili první příkázání Desatera se týká magie a okultismu. Všechny tyto praktiky jsou těžký hřích, který ničí pouto mezi člověkem a Bohem. Ten, kdo je praktikuje, zbavuje se Boží milosti a vrhá se do područí démonů, kteří ho mohou vést až k věčnému zatracení.

Proč se v současném 21. století, charakterizovaném racionalismem a dynamickým rozvojem vědy a techniky, tolik lidé utíkají k iracionálním praktikám? Důvod spočívá v krizi víry v Boha (na kterou upozornil papež Benedikt XVI. v listě *Porta fidei*). Ani díky svým velkým možnostem věda a technika nedokážou vysvětlit a vyřešit všechny lidské problémy. Člověk, který nemá víru a důvěru v Boha, je schopen uvěřit v cokoli a hledat pomoc kdekoliv. Příklady je mnoho: snaha najít uzdravení u psychotroniků, poznávání budoucnosti u věštkyň, touha vykouzlit si lásku, úspěch, ochranu a podobně.

Past

Lidé se nejednou utíkají k těmto praktikám s dobrým úmyslem, ale nelze popřít, že je k tomu vybízí i pýcha. Člověku se totiž zdá, že štěstí lze dosáhnout bez Boha a mimo jeho vůli. Občas se tyto touhy a snahy zahalují do roušky vědeckého světonázoru, lidové moudrosti nebo nevinné hry, avšak všechny magické a okultní praktiky jsou špatné již svou povahou a podstatou. Tento fakt nezmění ani dobrý nebo špatný úmysl toho, kdo je provádí nebo se k nim utíká. Nelze je kamuflovat údajnou dobročinností, protože vždy využívají působení démonů (a to i tehdy, jestliže jako zdroj uvádějí různá božstva, kosmickou energii, tajemnou moc a podobně). Slova, rituály a předměty nemají samy o sobě žádnou moc. Jejich účinnost pochází z působení

zlých duchů. Satan a jeho služebníci převyšují lidi poznáním a inteligencí, a proto mohou snadno vyvolávat rozmanité úkazy a odpovídat na různé lidské touhy. Jde o zákeřné a svůdné působení, jehož cílem je zničit člověka a odtrhnout ho od Boha. Proto nás Bůh varuje prostřednictvím prvního přikázání. Stvořitel nám dal přikázání z lásky, protože ví, jak vážné a dalekosáhlé následky má hřích.

Posílit víru a otevřít srdce

Bůh je Pánem nebe a země. Je to moudrý a milující Otec, který chce každého vést po nejlepší cestě ke štěstí v nebi. Proto je důležité znát jeho vůli a důvěřovat

mu dokonce i tehdy, když život přináší utrpení a problémy. Zvláště tehdy, když jsme zoufalí a doléhají na nás potíže, musíme si dávat pozor na působení Zlého, který se bude snažit zneužít chvíle naší slabosti a svést nás na špatnou cestu. Není třeba se však bát. Je třeba jen bdít, vyhýbat se zlu a využívat ochranu, jakou nám poskytuje Boží milost. Pokud bychom třeba jen jednou

využili okultní praktiky, je třeba vyzpovídat se z toho a v případě potřeby využít pomoc exorcisty. Každý má čerpat z pramene Božích darů a z nejlepší ochrany před Zlým, kterou je časté přijímání Eucharistie, pravidelná zpověď a každodenní modlitba. Takto se svěříme Ježíši do ochrany.

Ježíš Kristus, který již zvítězil nad d'áblem, hříchem a smrtí a chce na nás vylévat hojné milosti, řekl polské mystičce Alici Lenczewské následující slova: "Smrtelný hřích mě zabíjí v chrámu duše člověka, který zhřešil. Pokud setrvává v hříchu, jsem v jeho duši mrtvý a jeho duše je mrtvá... Nicméně dokud je na světě, má možnost vstát z mrtvých, pokud se se mnou smíří. Jakmile po mně zatouží, vstanu v jeho duši z mrtvých a zachráním ho pro život věčný."

(podle Milujte sa)

10 mýtů o Katolické církvi

Ne vše, co se o církvi píše a říká je skutečně pravda. Co Církev opravdu učí? Cím žije? A čemu skutečně věří? Mýtů o katolické církvi je nepočítaně. Vybírám jen některé.

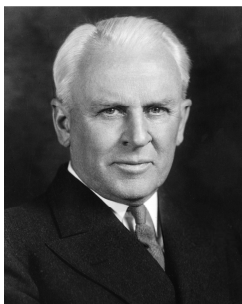
Mýtus č. 1 Katolická Církev má k sexualitě negativní postoj a tělo považuje za něco nízkého

Prosím? Katolíci přece věří, že Bůh je původce sexuality, Církev by šla sama proti sobě a také proti Bohu kdyby něco takového prohlašovala. Sexualita je krásný dar a člověk má být za ni vděčný. Bůh zároveň zhotovil pro člověka návod, jak tuto sexualitu používat. Šesté a deváté přikázání zde nejsou od toho aby člověka svazovala. Bez mantinelů by člověk velmi špatně dopadl a toto Církev nechce. Církev tím, že neschvaluje např. předmanželský sex, chce člověka chránit. Říká: "Počkej na tu správnou chvíli." A ne, že "Sex je zlo." Církev nechce vnucovat. Vnucuje svou morálku matka, která vidí svého syna chodit po tenkém ledě? Správná matka, která své dítě miluje reaguje přirozeně ustaraně. Jen hloupá matka by v této souvislosti řekla: "Jsem tolerantní a respektuji to, že se chceš procházet. Nechci konstruovat katastrofické scénáře." Toto není láska. Skutečná láska chce skutečné dobro pro člověka. (Více o tomto tématu YouCat, bod 407)

Do Církve však pronikly proudy, které častokrát vylily z vaničky nejen špinavou vodu, ale i dítě. Někteří vyrostli v prostředí, kde byla přítomna tato přehnaná prudérnost. Opět však nelze zobecnit. Církev navíc odmítla učení sekt, které považovaly tělo za méněcenné. Postoj Církve k tělu nalezneme v Katechismu Katolické církve, bod 364: »Tělo člověka se podílí na důstojnosti „Božího obrazu“: je to lidské tělo, právě proto, že je oživováno duchovou duší a že celá lidská osoba je určena stát se v Kristově těle chrámem Ducha svatého. „Člověk je jednota duše a těla. Jakožto tělesná bytost v sobě zahrnuje prvky hmotného světa; v něm dosahují svého vrcholu a pozvedají hlas k svobodnému chválení Stvořitele. Člověk proto nesmí pohrdat tělesným životem, nýbrž naopak je povinen považovat své tělo za dobré a hodné úcty, poněvadž bylo stvořeno Bohem a posledního dne má být vzkříšeno.“.« Na druhé straně, Církev odmítá novodobý kult, který tělo zbožšťuje.

(příště Hříchy a zločiny katolíků)

Oni takto a jak ty?

Robert A. Millikan
1868-1953

Americký fyzik, který získal v roce 1923 Nobelovu cenu za fyziku primárně za výzkum elementárního elektrického náboje a fotoelektrického jevu.

Lidé, kteří málo znají z víry a lidé, kteří znají málo z vědy, se mohou mezi sebou hádat a přítomní si mohou myslet, že se to hádá věda s vírou, ale popravdě se zde srazily pouze dva druhy nevědomosti.

Gustav Mie
1868-1957

Německý fyzik, který publikoval průkopnický článek o rozptylu světla.

Musíme říci, že přemýšlející přírodovědec nutně musí být zbožným člověkem. Protože se musí uctivě sklonit před Božským Duchem, kterého v přírodě zřetelně zjišťujeme, i když v nesmírné různosti dění ve světě nám zůstává stále nepochopitelným.

Hans Spemann
1869-1941

Německý embryolog, nositel Nobelovy ceny za fyziologii a lékařství za rok 1935.

Přiznávám se, že ve své experimentální práci mám často pocit, že vedu rozhovor, přičemž můj společník se mi jeví o mnoho moudřejší, než jsem já... Před touto obrovskou skutečností badatel pociťuje znovu a znovu hluboký a uctivý úžas.

Kalendárium

Před 1 950 lety

- 14. dubna 70 Titus, syn císaře Vespasiana, obklíčil Jeruzalém v den, kdy začínaly velikonoční slavnosti a když bylo ve městě shromážděných mnoho Židů ze všech končin. Titus prostřednictvím Josefa Flavia nabídl Židům mír. Židé nabídku odmítli, ba odpověděli na ni nadávkami a střelbou. Tehdy se Titus rozhodl pro rázný útok na město. Po silném náporu se jeho vojáci probili do města přes zdi ze severní strany a začali útočit i na pevnost Antonia. Titus se 10. srpna 70 rozhodl podniknout čelní útok na chrám, který jeho vojska přes zákaz podpálila. Odtud se oheň rozšířil na všechny kryté chodby a nádvoří kolem chrámu, a ten lehl popelem. Město Jeruzalém nakonec dobyl a vypálil 8. září 70. Zůstaly jen tři silné bašty, aby ty jako památníky zvěstovaly zašlou slávu Jeruzaléma.

Před 1 850 lety

- kolem roku 170 se datují počáteční projevy křesťanství na území dnešního Slovenska (událost zázračného deště za císaře Marca Aurélie).

Před 1 700 lety

- kolem roku 320 sv. Pachomius Starší († 347) založil na nilském ostrově Tabenský klášter a sepsal první pravidla – první reguli na Východě a stal se zakladatelem společného řádového života.

Před 1 100 lety

- kolem roku 820 se narodil Rastislav nebo Rastic z dynastie Mojžírovců, v letech 846 - 870 druhý velkomoravský kníže. Za jeho vlády přišli na území Velké Moravy sv. Konstantin Cyril a Metoděj. Byzantská mise věrozvěstů u nás vytvořila základy slovanského písemnictví a práva. V textech je Rastislav titulovaný jako rex regulus (doslova "malý král" nebo kněz, kníže).

Před 1 150 lety

- v roce 870 zemřel velkomoravský vladař Rastislav a novým vladařem se stal Svatopluk I. († 894).

- v téže roce markrabě Karloman Východofranský zajal panonského arcibiskupa Metoděje; bavorští biskupové ho odsoudili a uvěznilo ve Švábsku

klášteře v Reichenau. Z vězení ho propustili až po třech letech na přímý zásah papeže Jana VIII. († 882).

Před 1 000 lety

- v roce 1020 papež Benedikt VIII. přišel do Bambergu na pozvání císaře Jindřicha II. posvětit nový chrám sv. Štěpána.

Před 900 lety

- v roce 1120 xantenský kanovník, později magdeburský arcibiskup sv. Norbert, založil klášter v údolí Prémontré (Praemonstratum), odkud vyšly první duchovní premonstrátské řehole.

Před 850 lety

- 29. prosince 1170 byl na rozkaz anglického krále Jindřicha II. zavražděn v katedrále v Canterbury během bohoslužeb arcibiskup Tomáš Becket, jehož už v roce 1173 prohlásili za svatého.

Před 800 lety

- v roce 1220 byl v Mohuči korunován za římskoněmeckého císaře Fridrich II. († 1250), který se 26. dubna 1220 dokumentem *Confederatio cum Principibus Ecclesiasticis* vzdal regálních práv ve prospěch říšských prelátů, kteří se tak stali právoplatnými majiteli půdy.

- kolem roku 1220 byla dokončena gotická Katedrála Notre Dame v Chartres s barevnými vitrážemi.

Před 750 lety

- 3. května 1270 zemřel Bela IV. (listopad 1206 - 3. květen 1270, Zaječí ostrov) z rodu Arpádů. Byl úředních vévodou Slavonie v letech 1220 až 1226, sedmihradským úředním vévodou v letech 1226 až 1235 a uherským králem v letech 1235 až 1270.

- 25. srpna 1270 zemřel v Tunisu Ludvík IX., známý jako svatý Ludvík (narozen 25. dubna 1214 v Poissy, Francie), francouzský král v letech 1226 až 1270. Na konci třicátých let získal od konstantinopolského císaře Balduina II. Kristovu trnovou korunu, kterou dal v roce 1239 převést do Francie. Pro cennou relikvii dal postavit novou kapli známou jako Sainte Chapelle (Svatá kaple). Vznikla v rekordním čase včetně výzdoby mozaikových oken a pravděpodobně i soch. Posvěcena byla 26. dubna 1248. Už za života Ludvíka IX. se považovala za mistrovské dílo. Ludvíku se v ní podařilo shromáždit velkolepou kolekci

svatých ostatků. Kromě trnové koruny šlo o dva velké fragmenty Svatého kříže (z nichž jeden byl nazýván Crux triumphalis), železný hrot kopí, kterým byl proboden bok Ježíše Krista, část Kristova rubáše, kámen z Božího hrobu a různé jiné ostatky, jako je lebka sv. Klimenta a sv. Blažeje. Ludvík vícekrát podnikl křížové výpravy do Svaté země s cílem vydobýt vlast Ježíše Krista z rukou muslimů, ale na poslední sedmé výpravě v roce 1270 onemocněl a zemřel. V roce 1297 Ludvíka IX. svatořečil papež Bonifác VIII.

Před 700 lety

- v roce 1320 byl objeven rukopis sekvence mše za zemřelé Dies irae, dies illa (V ten den hněvu), jehož autorem byl pravděpodobně františkán Tomáš z Celana († 1255).

Před 650 lety

- kolem roku 1370 byl v Levoči posvěcen Kostel sv. Jakuba, trojlodní chrám bazilikálního typu, po roce 1500 v něm Mistr Pavel postavil největší gotický oltář.

Před 600 lety

- V roce 1420 byly vydány čtyři knihy De imitatione Christi (Následování Krista), která je po Bibli nejčtenější a nejprekládanější knihou na světě. Její autorství se připisuje německému mystickému spisovateli Tomáši Kempenskému, augustiníánskému mnichovi.

- v roce 1420 byla posvěcena Katedrála Nanebevzetí Panny Marie v Zagorsku, kde je vzácný ikonostas Trojice od Andreje Rubleva († 1431), který je považován za vrchol ruské ikonografické školy.

- v dubnu 1420 byly přijaty Čtyři pražské artikuly požadující svobodu kázání, přijímání pod oběma způsoby, chudobu kněží a trest za smrtelné hříchy. Stali se reformátorsko-teologickým základem husitského hnutí, ve kterém se spojili umírnění utrakvisté a radikální táborité.

- papež Martin V. vyzval ke křížácké výpravě proti husitům. Husitské války pak trvaly až do roku 1436, přinesly mnoho utrpení, ale skončily se bezvýsledně.

Před 500 lety

- 21. září 1520 se stal Sulejman II. Velký († 1566) sultánem Osmanské říše, která za jeho vlády dosáhla vrcholný a kulturní rozmach.

- papež Lev X. (1475 -1521) v bule *Exsurge Domine* odsoudil Lutherovo bludné učení a pohrozil kletbou. Odpovědí ze strany Martina Luthera bylo, že zveřejnil další polemické spisy, v nichž popíral institucionální Církev a její hierarchický charakter, neuznával celibát a ze svátostí uznával pouze křest, přijímání a částečně zpověď.

- Lucas Cranach (1472 - 1553), malíř a mědirytec, vytvořil olejomalbu zobrazující Svatou rodinu - Odpočinek na útěku do Egypta.

- zemřel příslušník skupiny vrcholných představitelů umění renesance v Itálii, Raffael (1483 - 1520, vlastním jménem Raffaello Santi). Do Říma přišel v roce 1504 za pontifikátu velkého mecenáše papeže Julia II. Těžiště jeho díla se realizovalo v Římě, od roku 1515 se zúčastnil i na stavbě Chrámu sv. Petra, věnoval se malířství (madony a portréty) i sochařství.

Před 400 lety

- v roce 1620 byla bulou *Inscrutabili Divinae*, kterou vydal papež Řehoř XV., založena *Congregatio de propaganda fidei* (Misijní kongregace pro propagaci víry – Dnes Kongregace pro evangelizaci národů).

- 8. listopadu 1620 byla poraženo české stavovské vojsko (protestantské) na Bílé hoře a spojenecká vojska Ferdinanda II. a Katolické ligy obsadila Prahu.

Před 350 lety

- Klement X., papež, (1590 -1676), rozhodl, že památka Svatých andělů strážců se bude slavit 2. října.

- 15. listopadu 1670 zemřel Jan Amos Komenský, pedagog, teolog, kněz a biskup Jednoty bratrské.

Před 250 lety

- 7. července 1770 v námořní bitvě v Cesmenském průlivu ruská flotila zničila turecké vojsko a začal se úpadek Osmanské říše.

- 27. srpna 1770 se narodil Georg Wilhelm Friedrich Hegel († 14. listopad 1831, Berlín), německý filozof, představitel německé klasické filozofie, autor systematické teorie dialektiky (Dialektika). Významným způsobem ovlivnil myšlení o státě.

Před 200 lety

- 4. února 1820 se narodila Božena Němcová, rozená Barbora (Novotná) Panklová (4. únor 1820, Vídeň - 21. leden 1862, Praha), česká spisovatelka,

---

jedna ze zakladatelek moderní české prózy. Měla zájem o folklór, vrchol její díla tvoří povídky a rozsáhlejší prózy z venkovského prostředí. Známa se stala především prózou *Babička*. Tato nejčtenější česká kniha, která se dočkala přes 300 vydání v češtině a byla přeložena do dalších 21 jazyků, patřila mezi povinné školní četba i na Slovensku. Němcové dílo tvoří vrcholné období českého národního obrození.

- 12. května se narodil český malíř a ilustrátor Josef Mánes (1820 - 1871), který patří mezi nejvýznamnější české malíře 19. století. Věnoval se monumentálním i komorním lyričtějším krajinomalbám, zejména portrétu a ilustraci. Do povědomí vešel kolekcí monumentálních medailonů pro Orloj na Staroměstském náměstí v Praze.

Před 150 lety

- 24. dubna 1870 První vatikánský koncil vyhlásil dogmatickou konstituci o katolické víře *Dei Filius*, obsahující článek víry, že Boha můžeme poznat přirozeným rozumem a nadpřirozeným zjevením, čímž zavrhl agnosticismus, blud, který učil, že Boha nelze poznat a víra v Boha je pouze věcí citu.

- 18. července 1870 byla přijata první věroučná konstituce o církvi *Pastor aeternus*, kde byl zdůvodněný primát papeže a jeho neomylnost při rozhodnutích *ex cathedra*.

- 2. září 1870 prohrál bitvu u Sedanu a 4. září 1870 byl detronizovaný Napoleon III. (20. duben 1808, Paříž, Francie - 9. leden 1873, Chislehurst, Spojené království), v letech 1848 až 1852 francouzský prezident a po státním převratu 1852 - 1870 francouzský císař (druhé francouzské císařství).

- 14. září 1870 se uskutečnilo první Valné shromáždění Spolku svatého Vojtěcha (SSV) v Trnavě. Andrej Radlinský jako jeho zakladatel, který obětoval nejen čas, peníze, um pro dobro národa, nemohl být zvolen předsedou, ba ani místopředsedou, dostalo se mu nevděku tím, že byl zvolen pouze za "čestného místopředsedu". Ve vydavatelství SSV začaly v tom samém roce vycházet i slovenské katolické noviny.

- 20. září 1870 skončil proces národního sjednocování Itálie, když piemontské oddíly obsadily Řím.

- 9. října 1870 byl bývalý Papežský stát připojen k Itálii a Řím se stal hlavním městem Italského království.

- 20. října 1870 po vypuknutí německo-francouzské války bylo pokračování Prvního vatikánského koncilu odloženo na neurčito a už se nedokončil.

- 1. listopadu 1870 Pius IX. exkomunikoval účastníky dobytí a obsazení Říma.

- 21. listopadu 1870 zemřel v Praze Karel Jaromír Erben, český spisovatel, básník, překladatel, literární historik, sběratel českých lidových písní a pohádek, jeden z hlavních představitelů romantismu v Čechách. Narodil se 7. listopadu 1811 v Miletíně u Jičína. Věnoval se zejména poezii a sbíral lidové písně, rčení, pohádky pouze z území Čech. Napsal i vědecké pojednání k legendě o svaté Kateřině.

- 7. prosince 1870 zemřel v Majcichové Ján Palárik (27. duben 1822, Raková), slovenský katolický kněz, spisovatel, dramatik, publicista a organizační pracovník. Spolu s Janem Chaloupkem a Jonášem Záhorským patří k nejvýznamnějším představitelům slovenského dramatu 19. století.

Před 100 lety

- 7. ledna 1920 se narodil významný salesián a bývalý provinciál don Ernest Macák SDB († 2016). V přechodném období relativní svobody roce 1968 se usadil v Římě. Spolupracoval ve Vatikánském rozhlase, působil u řeholních sester, v Slovenské ústavu sv. Cyrila a Metoděje. Po návratu do vlasti v roce 1990 se ujal funkce provinciála salesiánů dona Bosca na Slovensku.

- 10. ledna 1920 vstoupila v platnost Versailleská (mírová) smlouva, uzavřená ve Versailles 28. června 1919. Byla výsledkem šestiměsíčního jednání na Pařížské mírové konferenci, která oficiálně ukončila první světovou válku mezi Ústředními velmocemi a státy Dohody.

- 20. ledna 1920 se narodil Federico Fellini († 1993), italský filmový režisér a scenárista, který uzavřel neorealisticke etapu dějin filmu a zároveň rozvinul principy nové éry. Původně se věnoval novinové satirické kresbě a karikatuře. Postupně se projevoval i literární, a tak se dostal do sféry filmu, k tvorbě scénářů. A od scénářů bylo již blízko k režii. Když se za minulého režimu v období jistého rozvoje kultury zvýšil přísun filmů ze zahraničí a začali přicházet i Felliniho díla, nastal velký zájem o film, rozšířil se obzor kontaktů s národními kinematografie směrem na několik světových stran. Při absenci turistických a vlastivědných kontaktů se právě některé Felliniho filmy staly zdrojem poučení, jakousi sociologickou sondou a v neposlední řadě i zábavy, pravda – nejednou i pohoršení (Cesta; Sladký život; Řím, otevřené město).

- 29. února 1920 byla dočasným Národním shromážděním schválena ústava Československé republiky (ČSR), oficiálně nazývaná Ústavní listina Československé republiky, jako ústavní zákon č. 121/1920 Sb. s účinností od 6. března 1920. Preambule vychází ze vzoru ústavy Spojených států amerických a začíná slovy "My, národ československý". Ustanovení § 4 se týká českého a slovenského jazyka. Byla jedinou ústavou ve střední Evropě, která se dodržovala po celou dobu své platnosti, a historicky první ústavou, která umožňovala všeobecné volební právo na území Slovenska pro všechny obyvatele.

- 18. května 1920 se narodil sv. Jan Pavel II. (Vlastním jménem Karol Józef Wojtyła, † 2. duben 2005, Vatikán), polský duchovní a 264. římský papež (1978-2005), první neitalským papež od roku 1522 a nejmladší od roku 1846. Byl to teolog, intelektuál, básník, dramatik, filozof vyškolený ve fenomenologické tradici, která se snažila pokřesťanšit existencialismus. Jeho 104 zahraničních cest přitáhlo velké množství lidí, kteří ho vnímali jako most sblížující různé národy a náboženství, na co se během svého pontifikátu nejvíce soustředil. Délkou svého pontifikátu 14. března 2004 předstihl pontifikát papeže Lva XIII. a jeho působení ve funkci papeže se stalo třetím nejdelším v historii (po sv. Petrovi a bl. Piu IX.). Zemřel po dlouhém boji s Parkinsonovou chorobou a dalšími chorobami v první sobotu po Velikonocích, na vigílii slavnosti Božího milosrdenství 2. dubna 2005 ve 21.37.

- 4. června 1920 byla podepsána mírová smlouva v Trianonu, Trianonská smlouva, která řešila hranice maďarského státu, který byl jedním z nástupnických států po rozpadu Rakousko-Uherska po první světové válce.

- 13. listopadu 1920 papež Benedikt XV. jmenoval na tajném konzistoři za biskupy Karla Kmeťka, Jana Vojtaššáka a Mariana Blahu.

Před 50 lety

- 1. září 1970 zemřel Francjois Mauriac (* 11. října 1885, Bordeaux), významný francouzský spisovatel, dramatik a esejista, představitel katolicismu. Požadoval přísnou politickou spravedlnost, obhajoval kolonizované národy. V roce 1952 získal Nobelovu cenu za literaturu.

(podle Půtník svätovojeťský 2020)

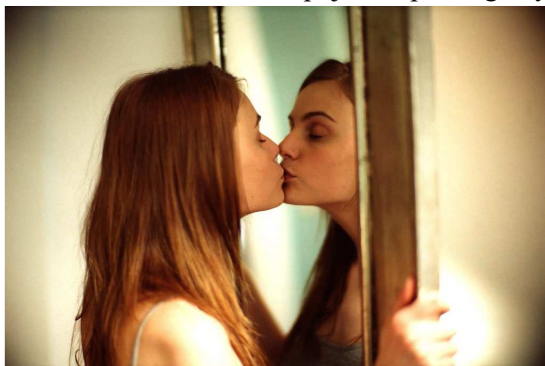
Narcismus vzniká z nedostatku lásky

I v Bibli se píše: "Miluj svého bližního jako sám sebe." Zdravá láska k sobě a k okolí přináší plnohodnotný a vyrovnaný život. Pokud je však potřeba lásky, obdivu a uznání přehnaná, s naším zdravým vnímáním reality není něco v pořádku.

*Vážená redakce,
mám problém, který souvisí s narcismem. Někdy mám pocit, že tento neduh trápí i mě. Chci vás poprosit, kdybyste mohli napsat něco o projevech narcismu. Pokud je někdo narcista, dá se tato porucha osobnosti odstranit a přeorientovat se k "normálnosti"?*

Milada

Milá Milado,
patologický narcismus (narcistická porucha osobnosti) patří k mimořádně rozšířeným formám psychických obtíží v dnešní době. Pod pojmem patologický narcismus v první řadě chápeme zřetelnou poruchu pocitu vlastní hodnoty. Téměř každý člověk má přinejmenším přechodné problémy se svým pocitem vlastní hodnoty. Narcistická porucha osobnosti však musí jako patologická diagnostická jednotka splňovat některá kritéria. Mezi ně patří nedostatek schopnosti vcítění se, dále vědomí velkoleposti, přecitlivělost na hodnocení jiných, zejména na jejich kritiku. Člověk s narcistickou poruchou reaguje na kritiku hněvem, prezentuje přehnaný pocit své hodnoty. Takový člověk potřebuje dosáhnout pozornost u jiných tím, že do popředí staví své schopnosti a nadání nebo své problémy charakterizuje jako jedinečné. Člověk s narcismem projevuje velké nároky a očekávání na jednání jiných lidí vůči němu a často využívá mezilidské vztahy nato,

aby dosáhl vlastních cílů. Mnohokrát takoví lidé prožívají pocity závidění a nenávidění. Jelikož citový život u nich pracuje povrchně, prázdnota a nuda jsou častými průvodci jejich života. Pokud nedostávají sebezpotvrzení, dochází k jejich rozladění, depresivním reakcím nebo agresivnímu chování.

Patologický narcismus vzniká obvykle v raném věku nebo v rané dospělosti, kdy jedinci bylo poskytováno příliš málo skutečné lásky. Tento deficit se pak pokouší různým způsobem vyrovnat.

Je třeba vyzvednout význam normálního narcismu. Narcismus znamená "sebeláska". Každý člověk potřebuje narcismus. Narcismem se myslí náklonnost k sobě, každý člověk potřebuje zdravou míru sebelásky. Schopnost být k sobě pozitivní a přistupovat k sobě s láskou je předpokladem šťastného a naplněného života. Toto je vyjádřeno i v biblické větě: "Miluj svého bližního jako sám sebe." Sebedůvěra, sebeúcta a sebedůvědomí jsou podstatnými součástmi stabilní osobnosti. Je dobré a důležité, aby se člověk uměl radovat z toho, co dokáže, aby mohl přijímat chválu, obdiv a uznání.

O narcistické poruše osobnosti hovoříme tehdy, pokud je potřeba lásky, obdivu a uznání chorobně vystupňovaná. Narcistická porucha osobnosti má mnoho způsobů projevu s nejrůznějšími symptomy od lehkých forem až po chorobně změny charakteru. Porucha vždy znamená utrpení sebe sama, výskyt různých tělesných a duševních symptomů a velké problémy v oblasti mezilidských vztahů. I když lidé s narcistickou poruchou navenek působí normálně, jsou vězněni v sobě samých a velmi často trpí i jejich okolí.

Terapie narcistické poruchy je zdlouhavý proces, pacienti dosáhnou úlevy především tím, že poruše začínají rozumět. V terapii je třeba vrátit se ke zranění z raného dětství. Rozhodujícím pro terapeuta i pacienta je snášení narcistické zlosti, zoufalství a nudy v průběhu terapeutického procesu. Je třeba se vyzbrojit trpělivostí v případě terapeuta i pacienta. Terapie končí, když pacient dokáže udržet dobré mezilidské vztahy a dokáže integrovat i své negativní stránky.

Pokora je duchovní prostředek léčby narcismu.

(podle KN)

Mám averzi vůči sobě ... Co s tím?

Naučit se zdravé sebeúctě není samozřejmé. Vyžaduje to celoživotní boj. Máme totiž bohaté zkušenosti s vlastními vrcholy i pády.

Na cestě k Bohu nám často brání skutečnosti, které nenazýváme přímo hříchy, a přesto nám ztrpčují komunikaci s Bohem. Jednou z takových "zpáteček" je sebe – odmítání. Od něho odlišujeme sebelítost, ale vyskytují se i neduhy z opačného břehu – například pocit soběstačnosti a sebevzdvihování. Zkusme si na tyto sebeklamy trochu posvítit.

Ačkoliv se to v dnešní sebevědomé společnosti zdá nepochopitelné, ztráta pocitu vlastní hodnoty, opovrhování sebou a sebeodmítání patří k mnohem častějším fenoménům, než si myslíme. Jejich pěstování tvoří ideální půdu pro manipulaci člověkem. Vždyť co účinněji v reklamě a v obchodě námi hýbe než představa, že z nás udělají schopnější lidi, než jsme! Nenápadně do nás vniká pocit, že jsme vzdáleni ideálu. Dívky nedosahují ty pravé míry, ženy honí věk a krásu, muži výkonnost a aktivitu, staří lidé zdraví, děti zralost, duchovní dokonalost. Vše se točí kolem toho, čím nejsme, a vytrvale ignoruje to, čím jsme. Pocit naší osobní hodnoty závisí na tom, zda splňujeme postavená kritéria. "Vymačkáváme" ze sebe stále více a potlačujeme všechno, co neodpovídá ideálům, které jsme si namluvili.

Past "zvládnou to"

Nakonec vznikají nezdravé odchylky. Například samochvála a narcismus plyne z pocitu neuznání až sebenávisti. Tvrdost a hrubost je zavržením lásky, radikální feminismus odmítá přijmout ženskost, kariérismus je léčením komplexu méněcennosti. Na lep "zvládnou to" lze chytit každého. Je to geniální past i pro křesťana, který se Bohu "zajisté nelíbí takový nedokonalý, jaký je". Vždyť jak by ho mohl takového bídného sám Bůh milovat? V této představě je obtížné prožívat radost, pohodu, vyrovnanost. Člověk hnaný sebeodmítáním se přimyká

k těkavým představám o své vysněné skutečnosti. Chce být všechno jiné, jen to čím je, neumí přijmout.

Naučit se zdravé sebeúctě není samozřejmé. Vyžaduje to celoživotní boj. Máme totiž bohaté zkušenosti s vlastními vrcholy a pády. Někdy nevíme, jak se vyrovnat s oběma výchylkami v průběhu

téhož dne. Čím více si uvědomíme jejich relativnost, tím lépe, protože začneme hledat těžiště mimo sebe. Jen tak se postupně osvobodíme od sebeodmítání, které je v podstatě zvláštním případem pozornosti zaměřené na vlastní já.

Jedno z lidových "blahoslavenství" vtipně říká: "Blahoslavený, kdo je natolik inteligentní, že se nebere příliš vážně, u svých bližních stoupne na ceně." Přijmout svoji malost a neabsolutizovat vlastní chyby je užitečným přehozením výhybky. Ježíš se také nestal zákoníkem, ale obyčejným řadovým člověkem, aby nás vyvedl z tíživého břemene vysokých nároků na sebe. Ne, on je mnohem lidštější, než jsme my. Jeho láska k nám nezávisí na našem výkonu, na znalostech ani na našich citech a myšlenkách. Své vyznání už řekl tím, že nás stvořil. A denně nám to šeptá. Sebeodmítání je vlastně pochybováním o této jeho lásce. Bůh nežádá, abychom vše zvládli, ale abychom mu všechno předložili a kráčeli s ním, tak jak nás postupně utváří.

Ztrapnil jsem se, hrůza!

Do slov se vejde mnoho dobrých rad, ale konkrétní prožívaná situace přináší vždy námítky. Když zažíváme urážky, ponížení, krivdy – někteří to zlehka připsí na vrub druhému a sebe rychle očistí. Necítí bolest viny, jen svou uraženou čest. Jiní citlivě zkoumají, jestli to sami nevyvolali, a hledají hřích u sebe. Ten, kdo má citlivější srdce, více trpí a bere i mnohem více viny na sebe. Někdy se to "hrdinství" tak nahromadí, že nakonec propukne v podobě sebeobviňování a sebeodmítání: nesplnil jsem předsevzetí, očekávání, ztrapnil jsem se...

Asi nejjistější cestou je na vinu se podívat, vypořádat se s ní, ale nepřipouštět si ji den co den. To by nás zcela zničilo. Pokud nám Bůh odpouští, i my musíme být k sobě milosrdní. Jen když si zcela připustíme jeho lásku, dokážeme se měnit a lásku v sobě rozvíjet dál.

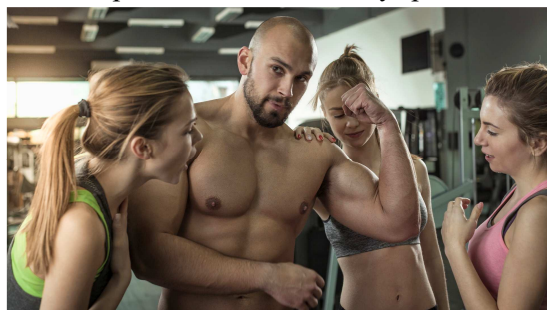
Radost není d'áblův vynález

Clive Staples Lewis ve svých Radách zkušeného d'ábla vkládá do úst otce lži slova: "Kdykoliv se setkáváme s nějakým potěšením v jeho zdravé, normální a uspokojující podobě, tehdy jsme na půdě Nepřítele. Radost je jeho vynález, ne náš. Stvořil ji on, nám se dosud nepodařilo vyvinout žádnou." A víme, kdo je jeho Nepřítel. Bůh touží po našem štěstí a po naší radosti. Obviňování a odmítání sebe

jako předmětu jeho lásky a potěšení ho zcela jistě zarmucuje. I pokora nakonec musí mít své hranice a neměla by deformovat Boží obraz, ale vést nás k pocitu svobody a důvěry v náš růst. Neustálé promítání si vlastních chyb nás uzavírá do bludného kruhu a ochromuje vůli konat dobro. Vždyť milosrdenství k bližnímu platí i v případě, když jsem si bližním já sám.

Zvláště slabí, citově zranění, staří lidé a ženy mají sklon k sebedoceňování. Svět uznává tvrdost, úspěch, výkon, prosazení se, a oni v porovnání s tím zdánlivě nemají co nabídnout. Jejich krása spočívá v jiném, uvnitř srdce. Ale o tom se píše málo studií a neudělují se za to doktoráty. Bojují svou přítomností za to, aby svět uvěřil lásce. Někdy jen svou existencí, neutuchajícím darováním se, voláním po kousku času, služby, po slově, úsměvu. Jejich slabost a závislost

silné znervózňuje a vyrušuje. Svým odmítáním jim vlastně dávají důvod k sebedomítání.

Muž, který ženě neustále připomíná její slabost, neúspěch, vzdálení se od ideálu, přeceňuje její vnější nedostatky a neocení její vnitřní krásu, se velkou měrou podílí na jejím sebedomítání.

Ale podobně i žena, která vkládá naděje do mužova výkonu, sebedoprosazení, a dává mu najevo, že je předmětem jejího obdivu, pouze pokud cosi dokáže, může jej nakonec úplně zruinovat. Děti vedeme k sebedomítání, pokud jim předkládáme nesplnitelné požadavky a pokud jimi podmiňujeme naše ocenění.

Důvodů na ztrátu sebejistoty je vždy dost, proto se potřebujeme ubránit této neustálé závislosti na vnějších očekáváních a nevidět hodnotu člověka pouze v jeho silných stránkách.

Dvě cesty k sebedůvěře

Cesta k nabytí sebedůvěry může ubírat dvěma směry: buď začneme snižovat hodnotu druhých kolem sebe a zvyšovat si tak vlastní sebevědomí, odsuzováním jiných glorifikovat sebe, nebo se naučíme žít s vlastní slabostí, nezavírat před ní oči, přijmout svůj stín. Cesta je náročná – zbavit se iluzí, perfekcionismu, snu být největší, nejkrásnější, ten nejharmoničtější, nejsvětější... Přesto tato pokora ještě nestačí. A dlouho by ani nevydržela. Důležité je změnit pohled na hodnotu člověka. Pokud budeme oceňovat jen jeho silné stránky, nastane vždy problém, když se nám nepodaří tyto představy naplnit, nastoupí deprese, sebelítost, odmítání a rovněž zklamání se v každém, kdo není schopen v potřebné chvíli svou sílu ukázat. Toto by nás přivedlo k ztročení člověka člověkem.

Bůh nám takové otroctví nenabízí. Dává nám nepodmíněnou jistotu, že jsme dostatečně velcí v tom, že jsme k jeho obrazu. Ačkoli ten obraz nám přesně neukázal. Proto tápeme, dřeme, celý život úporně hledáme jeho tvář. Je to snad i způsob, jak nás přitáhnout, jak nám "učarovat".

Najít své jméno?

Pokud se naše sebedůvěra odvíjí od druhých lidí, od jejich chvály, přízně, potvrzení, od jejich smýšlení a názorů o nás, můžeme se dostat do situace, že nás bude zraňovat každá ostřejší poznámka, každé posouzení, každé opomenutí, nepovšimnutí. Pokud jsme naprosto obsazení lidmi, nemůžeme být sami sebou, odhalovat vlastní hodnotu ve vztahu k Bohu a spolu s ním. Pouze pokud odstraníme své pochybování, objevíme své plné jméno. "Pán je můj pastýř, nic mi nechybí" - ať by kdokoli zpochybňoval tento výrok.

Psycholog Carl Gustav Jung tvrdí, že neseme v sobě dva póly – strach i důvěru. Dost často jsme fixováni právě na strach. Pokud pracujeme s Božím slovem, na

dně duše se nám probouzí důvěra, která narůstá a postupně zachvacuje bytost, zvyšuje pocit volnosti a pravé svobody. Opravdu, Bůh mi daruje důvěru v sebe, navzdory všemu.

(podle KN)

Zadáno pro ženy

Když jsi unavená pod tíhou každodenních povinností...

Svatá Veronika

Svatou Veroniku známe jako jeruzalémskou ženu, která vytřela Ježíšovi tvář, když s námahou vystupoval na Kalvárii. Tento její skutek je vyobrazen v šestém zastavení křížové cesty a tradice říká, že Ježíš Veronice do šátku otiskl svůj obraz. Svátá Veronika je patronkou fotografů a pradeln. Svátek má 12. července.

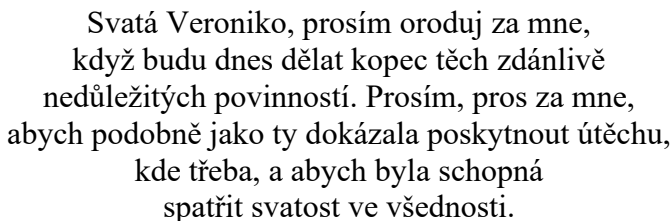
Říká se, že práci matky lze vyjádřit jedním slovem: Utírá. Ať už je to kuchyňská linka, dětské zadečky, nosíky nebo tvářičky, stoly nebo hračky, matky stále něco utírají. Tato činnost nám může připadat tak monotónní, bezvýznamná a únavná! A mnohé z nás, jejichž pracovní náplní je nyní utírání, jsme kdysi (nebo ještě i dnes) rozhodovaly ve firmě, vedly důležité schůzky nebo jsme se věnovaly záležitostem, které se nám zdají důležitější. Jak může od nás Bůh chtít, abychom trávily celé dny utíráním?

Když tě už unavuje podesáté utírat tutěž zalepenou dětskou tvářičku nebo už nemůžeš po celém dni utiřit nespokojené miminko, vzpomeň si na svatou Veroniku.

Uprostřed Kristova utrpení se Veronika protlačila davem, aby trpícímu člověku poskytla jedinou úlevu, kterou mohla: utřela Kristu tvář. Tento drobný a zdánlivě bezvýznamný skutek je vykreslen v šestém zastavení křížové cesty, aby věřící v průběhu staletí mohli rozjímat nad soucitem a láskou, kterou Veronika vnesla do tohoto trýznivého výjevu.

Vzpomeň si na Ježíšova slova z Matoušova evangelia: "Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili" (Mt 25, 40). Všechny ty monotónní, bezvýznamné a únavné úkony, které vykonáváš pro malé děti, konáš pro něj.

*Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst,
měl jsem žízeň, a dali jste mi napít;
byl jsem cizí, a ujali jste se mě,
byl jsem nahý, a oblékli jste mě;
byl jsem nemocen, a navštívili jste mě,
byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.
Mt 25,35-36*

Svatá Veroniko, prosím oroduj za mne,
když budu dnes dělat kopec těch zdánlivě
nedůležitých povinností. Prosím, pros za mne,
abych podobně jako ty dokázala poskytnout útěchu,
kde třeba, a abych byla schopná
spatřit svatost ve všednosti.

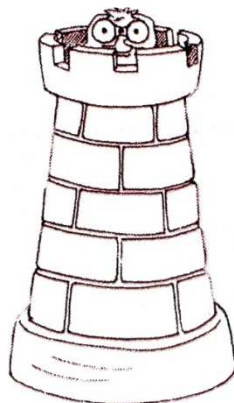
Tak, to jsem já?

7. Řídící věž - rozvážnost (moudrost)

V naší diecézi je ročně asi 5 tisíc církevních sňatků. K prvnímu svatému přijímání přistoupí přes 2 tisíce dětí a ke svátosti biřmování okolo 1 tisíce mladých lidí. Řeknete si: "Pěkné."

Ano, je to hezké. Ale matematika nepustí: „Kdesi se "ztratilo" asi 4 tisíce mladých lidí.“ Kde jsou ti, kteří před pár lety přijali křest, ale k svátosti biřmování už nepřistoupili...? Jednali moudře?

Smysl života

Největší moudrost je žít
tak, abych dosáhl
věčného života.

Aby mi na pomník nenapsali: "Zde leží ten, který nevěděl, proč žil."

Hlavní cíl lidského života – spása duše se dosahuje dílčími cíli.

Proto moudré je i toto:

- žít podle pravdy, kterou člověk pozná,
- dobře se rozhodovat a vybírat si v životě pravdivé hodnoty.

Kontrola účtu

Zkuste si prověřit, zda jste v počátku nového tisíciletí bohatí... Že to není třeba prověřovat, neboť víte o svém finančním kontě? Myslím to jinak...

Zjistěte, zda jste moudří a vlastníte to nejcennější – lásku.

Následující test vám napomůže nahlédnout do vašeho "nebeského bankovního účtu".

Mám v nebi plnou pokladnu?

1. Přítel tě tajně podrazil. Zjistil si to a teď přijde tvé jednání:

- A. pomyslíš si: "Máš to u mě."
- B. hledáš příležitost udělat z toho skandál
- C. mávneš nad tím rukou

2. V kruhu přátel vznikla vášnivá diskuse. Jeden z nich tě však úplně shodil, ačkoli neměl pravdu. Tvá reakce na urážku je:

- A. klidně odpovíš na jeho argumenty
- B. ztichneš a čekáš na jeho omluvu
- C. vstaneš a odejdeš ze společnosti

3. Tvůj nejlepší kamarád si našel jiného přítele a vyhýbá se ti. Tvé chování je následující.

- A. vynadáš mu jen, co ho potkáš
- B. hledáš příčinu, proč se to stalo
- C. velmi se tě to dotkne a vyhýbáš se mu

4. Život přináší i křivdy, i bolesti. Odpustil jsi všem, kteří ti ublížili?

- A. ano, nemám s tím problém
- B. ne a budu si urážku ještě dlouho pamatovat
- C. snažím se odpustit, ale jaksi to nejde

5. Auto v plné rychlosti se přehnalo kolem a postříkalo ti kabát. Tvá reakce je:

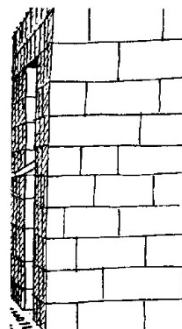
- A. rychle si zapíšeš číslo auta a voláš na policii
- B. nadáváš na řidiče
- C. hledáš, v kom byla chyba

6. Přítel tě chtěl rozveselit, a proto nepozorovaně vyskočil na tebe zpoza rohu budovy:

- A. bylo to surové, a tak bys mu nejraději vlepil facku
- B. po chvíli úleku se snažíš celou záležitost brát s humorem
- C. protože ses lekl, pořádně jsi mu vynadal

Body

1. A - 2b	B - 3b	C - 1b
2. A - 1b	B - 2b	C - 3b
3. A - 3b	B - 1b	C - 2b
4. A - 1b	B - 3b	C - 2b
5. A - 2b	B - 3b	C - 1b
6. A - 3b	B - 1b	C - 2b

Vyhodnocení

6 - 9 bodů

Tvoje bankovní konto stojí za pozornost. Máš rád lidi i v kritických situacích, umíš odpustit... Obdivujeme tvé aktivity a dobré srdce. Dej si pozor, aby tě zloděj – těžký hřích neoloupil o všechno.

10 - 14 bodů

Nejsi nejchudší, ale ani velmi bohatý. Svůj čas úplně nevyužíváš pro shromažďování bohatství v nebi. Občas jsi líný. Měl bys být mnohem podnikavější a ukládat svatou lásku do přírody, do lidí,...

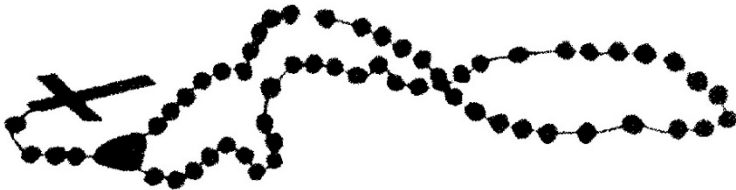
15 - 18 bodů

Jejda, jejda... Možná máš na účtu pár drobných, ale hrozí ti úplný bankrot. Neumíš investovat lásku do života, který je kolem tebe. Zastav se a zjisti, kde prohráváš. Kde ti utíká čas, aniž bys dělal dobro?

Takže ještě jednou

Rozvážnost / moudrost / je královská ctnost. Kdo má moudrost, má všechno. Jedna celá kniha z Písma svatého je věnována moudrosti. **Moudrý člověk se projevuje správným úsudkem.**

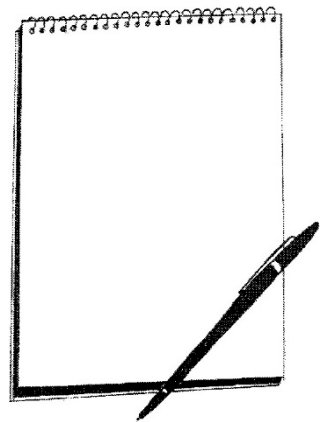
Kdo pěstuje čisté myšlenky, tomu dá Pán poznat mnohé věci. Moudrost je kompas ukazující nebesa. Moudrý člověk udržuje kontakt s Pánem skrze modlitbu.

Jak získat moudrost?

Je několik způsobů, jak získat ctnost moudrosti, ale všechny vedou k jednomu zdroji. Tím je Pán.

Musím se ho "dotknout", setkat se s Ním tam, kde je. Moudrost tedy mohu získat:

- 1. Z Písma svatého a z učení Církve** – jsou neomylné ve věci víry a mravů.
- 2. Modlitbou** – rozhovorem s Pánem Bohem. On je zdrojem moudrosti.

3. Osobní zkušenosti – z toho, co člověk prožil a vyšlo to. Bylo to dobré a pomohlo to životu.

4. Studium života – toho co je mezi nebem a zemí, v nebi i na Zemi.

5. Od jiných lidí – I moudrý se zmýlí, ale proč zrovna já bych měl chybu zopakovat?

6. Samozřejmě, že i jinak.

Zkus si o tom dělat záznamy...

Dar lásky pro rodiče

3. kapitola *Láska je dobrotivá*

Buďte spíše k sobě navzájem dobrotiví, milosrdní, jeden druhému odpouštějte, jak i vám Bůh odpustil v Kristu. (Ef 4,32)

Skutečnou lásku svým dětem nejlépe vyjádříme dobrotivostí. Dobrotivost je sladká vůně, kterou by měly cítit v naší přítomnosti. Motivuje nás, abychom se o své děti starali, a inspiruje nás, abychom se k nim chovali s úctou. Zatímco trpělivost je láskou, která přemáhá zlo, dobrotivá láska aktivně koná dobro. Trpělivostí se vyhýbáme problémům a díky dobrotivosti můžeme být pro jiné požehnáním.

Láska v nás probouzí dobrotivost a dobrotivost nás dělá příjemnými. Pokud jste vůči svým dětem dobří, radují se, že mohou být s vámi. Dobrotivost vnáší dobro i do ostatních vztahů, a tak poskytuje nové možnosti nejen vám, ale i vašim dětem.

"Milosrdenství a věrnost ať tě neopustí," říká Písmo. "Připoutej si je na krk, napiš si je na tabuli srdce a získáš si tak přízeň a dobrou pověst v očích Boha a lidí" (Přís 3, 3-4).

Dobrotivost je láska v akci. Odmítá pasivitu a jedná ve prospěch bližního. Nejdříve pozorně poslouchá, a pak podniká kroky konkrétní pomoci. A nevybírá si přitom nejjednodušší cestu. Dobrotivost vede člověka ke *službě* – vidí potřebu a dělá, co je třeba, - ke všem přistupuje s úctou a dokáže i v běžném životě upřednostnit jejich zájmy před vlastními. Ve svých dětech můžete rozvíjet dobrotivost tím, že jim ochotně sloužíte, a když projeví laskavost, všimnete si toho a pochválíte je.

Písmo popisuje dobrotivost Boha, který štědře obdarovává své děti milostí a dává jim, co právě potřebují (srov. Ef 2, 6-9). Prikazuje nám, abychom ho následovali a byli dobří k ostatním (srov. Ef 4, 32). A je třeba začít od nejbližších, čili v rodině.

Dobrotivost v sobě nese i *ochotu*. Zve nás ke spolupráci a vybízí nás, abychom byli připraveni odpovídat na prosby jiných. Díky ní toužíme najít společnou řeč, tvořit jednotu a zbytečně nehledat důvody ke vzdoru. Učí nás dávat a vzdávat se místo toho, abychom zarytě trvali na vlastních zájmech.

Dobrotivost svou *jemností* ochucuje každou interakci. Dělá nás citlivějšími a soucitnějšími. Na srdce těch, které potkává, dává nálepku "Pozor, křehké" a vyhýbá se zbytečně tvrdému a necitlivému tónu hlasu či neuváženému výběru slov. Vždyť i jen špetka dobrotivosti zjemní vše, co řekneme nebo uděláme – co vy na to?

Proč je to důležité? Pokud totiž jako rodiče nebudeme dostatečně opatrní, může se stát, že vůči svým milovaným dětem začneme být nevlídní. Často si myslíme, že jako rodiče, tedy ti chytřejší a zralejší, co pro své děti toho tolik obětovali, s nimi můžeme zacházet, jak chceme. Vždyť jsme je přebalovali, investovali do nich nemalé finance, celá léta jsme jim utírali usmrkané nosy a snášeli jejich vrtochy, nebo ne? Ano. Ale láska nám připomíná, že naše oběti nás nijak neopravňují chovat se k nim bezcitně a krutě.

Otcové by měli svým dětem prokazovat více dobrotivosti, než jim prokazují jiní muži, se kterými jsou v kontaktu. Toto jejich děti touží zažít (srov. Přís 19, 22). A matkám by ze rtů měla plynout laskavá slova (srov. Přís 31, 26).

Ruku na srdce: Vnímají vás vaše děti jako člověka, který je vůči nim a jiným lidem dobrý? Dáváte jim dobrý příklad tím, jak se o lidech vyjadřujete v jejich nepřítomnosti? Umíte dávat, podělit se s druhými, nabídnout pomocnou ruku těm, kteří to potřebují?

Vaše děti vás vnímají mnohem citlivěji než kdokoli jiný na světě. Když si je držíte od těla nebo ignorujete, budou prožívat vnitřní boj a asi na vás nebudou reagovat nejlépe. Když jim ale poskytnete prostředí plné něžné lásky a vlídnosti, ochotněji vám otevřou srdce, budou vám naslouchat a respektovat pokyny, které jim dáváte.

Láska vede rodiče, aby hledali možnosti, jak svým dětem prokazovat dobro. Neznamená to, že máte pro ně udělat vše. Spíše jde o to, abyste jim ve správné míře projevovali lásku a zároveň je naučili prokazovat lásku druhým. Aby z nich vyrostli dobří rodiče a příkladné osobnosti, musí v nich v mládí rozvinout duch služby - a k tomu je nezbytné stát se pro ně vzorem.

Učte je tedy prokazovat dobro nejen vám, ale i jejich sourozencům. Rozdělte jim úkoly při přípravě oběda nebo jim svěřte konkrétní službu, kterou budou pomáhat jiným členům domácnosti. Když budou dostatečně zralé, vezměte je někam, kde jim služba bližním může zachutnat ještě více. Navštivte ve vašem okolí staré či nuzné a potěšte je domácím jídlem, které nezištně přinesete. S vaší pomocí mohou například posekat trávník vdově nebo se skamarádit s dětmi, které nemají otce. Prostřednictvím těchto zážitků děti pochopí, jak vzácní a důležití jsou lidé v Božích očích a že dobrými skutky ho můžeme oslavovat a ukazovat jeho laskavou tvář světu.

Pokud budete svým dětem dávat dobrý příklad a povzbuzovat je v konání dobra, formujete jim srdce podle Boží vůle. Zlaté pravidlo říká: Vše, co chcete, aby lidé dělali vám, dělejte i vy jim. Zdarma dávejte to, co sami toužíte denně přijímat od svých nejbližších. Dobrotivost přináší požehnání a je nádherným projevem skutečné lásky.

PŘEKVAPTE DNES SVÉ DĚTI TÍM,
ŽE JIM PROKÁŽETE NEČEKANOU LASKAVOST.
KDYŽ SI VAŠEHO GESTA VŠIMNOU, POŽÁDEJTE JE,
ABY UDĚLALY NĚCO HEZKÉHO A NEČEKANÉHO
PRO NĚKOGO JINÉHO.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jakou nečekanou laskavost jste se pro ně rozhodli udělat?
- ? Jak zareagovaly? Čím překvapily vaše děti někoho jiného?

Spravedlnost sejte a lásku sklízíte (Oz 10,12)

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1907. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1906.

1906

Zima mírná. Jaro bohaté na vláhu, tím hojnost pícein. Blesk zapálil 23/6 1906 na Ostrově dvě stodoly. Zasazovaly se třešně. Úroda brambor malá. Peckoviny stíženy dešti.

V chrámě Páně nová dlažba prkenná v sakristii. Věnován spolkem N. Sv. v Brně ornát bílý a antependium vypracované dívkami ze Žďárce. P. Oswald Životský daroval 100 K chrámu Páně.

Od 11/3 – 15/3 konána pobožnost Kající opět po 10 letech. Účast byla velká, 800 u sv. přijímání.

V listopadu volby do říšské rady dle nového způsobu za mnohého rozčilení.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Adventní duchovní obnova v Dolních Loučkách

Orel – jednota Dolní Loučky pořádala v sobotu 14. prosince adventní duchovní obnovu, na které se podílela i Římskokatolická farnost Dolní Loučky. Vedl ji jáhen Ladislav Kinc, duchovní rádce Orla – Metodějovy župy.

Adventní duchovní obnova byla zahájena v 7:30 ve farním kostele modlitbou svatého růžence s radostnými tajemstvími. Věřící měli možnost přistoupit také ke svátosti smíření.

Po mši svaté v 8:00 se farníci přesunuli do místní orlovný, kde vyslechli přednášky jáhna Ladislava na téma "Pán Ježíš, Horské kázání".

Duchovní obnova byla ukončena ve 14:00 adorací a Svátostným požehnáním ve farním kostele.

V této době je dobré odhodit všechny starosti a předvánoční shon, ztišit se a připravit svá srdce pro Pána, jehož narození už je blízko.

Díky jáhnu Ladislavovi, Orlu – jednotě Dolní Loučky, otci Pavlovi a 11 farníkům, jejichž srdce určitě naplnila veliká radost.

Jana Jurná

Nejnovější výzkumy o historii obce Dolní Loučky

Přednáška pod tímto názvem se uskutečnila v neděli 15. prosince v 15:00 v pastoračním centru na faře. Pořádal ji obecní úřad ve spolupráci s farností.

Zahájena byla starostou obce, panem Ing. Jiřím Maškem. Téměř dvouhodinovým zajímavým povídáním, podloženým spoustou fotografií, nás provázel Mgr.

Aleš Frýdl, který v závěru s ochotou odpovídal na všechny dotazy farníků. Po jejím skončení bylo připraveno pohoštění.

Účastníci přednášky si pěkné nedělní odpoledne dokonale užili, a ještě získali hodně informací nejen o naší obci, ale hlavně o našem farním kostele.

Panu Mgr. Aleši Frýdlovi patří velký dík za jeho čas a odborné povídání a zároveň mu přejeme pevné zdraví a hodně sil v jeho náročné práci. Upřímné poděkování patří také pořadatelům a všem 40 účastníkům přednášky. Když Bůh dá, můžeme se těšit ještě na další setkání s panem Mgr. Frýdlem.

Jana Jurná

Karikatury Boha aneb jaký Bůh není

Děda Mráz, Santa Klaus

Bůh je v této karikatuře dobráckým dědečkem, který má v popisu práce nosit dárky, pracovat pro blaho člověka a odstraňovat mu z cesty veškeré těžkosti. Je to bůh tolerantní a hlavně nenáročný. Chápe, že jsme slabí, náš hřích a zlo vždycky omlouvá, v podstatě mu nic nevádí, je dobrák... Člověku se tak stírá rozdíl mezi dobrem a zlem. Vůči Bohu pak neprožívá strach, ale ani úctu a lásku.

Ale: Bůh nás nemůže zachránit bez naší vůle a spolu-práce. Bůh je nesmírně dobrý a milosrdný. Právě proto nás chce vytrhnout z otroctví zla hříchu, ze z-čarovaného kruhu vlastního sobectví, který by nás zlikvidoval. Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje. Nabízí nám svou pomoc a cestu k sobě. Pro tuto cestu se ale musíme rozhodnout a vydat se po ní!

(Pokračování příště)

(fatym.com, vira.cz)

Co nás čeká

Výstava betlémů

V Dolních Loučkách v Pastoračním centru se uskuteční výstava betlémů, kterou budete moci shlédnout 5. a 12. ledna vždy od 14:30 do 16:30 hod.

Biblické hodiny

Tak jako v minulém školním roce, i v letošním probíhají v Dolních Loučkách v Pastoračním centru 1x za 14 dní ve středu po mši svaté. V lednu to budou středy 8. a 22.

Manželské setkání

S novým rokem bychom chtěli založit novou tradici, a proto vás zveme na první setkání manželských párů do 40 let v neděli 19. ledna v 16:00 v Pastoračním centru v Dolních Loučkách. Něco pěkného si řekneme, podíváme se zajímavé video, dáme si dobré kafe a najdeme čas i na modlitbu. Pro děti bude připraveno hlídání. Určitě přijďte!

Změna vyhrazena

Věděli jste?

Jeleni na Šumavě i po letech od pádu železné opony dodržují hranice, které za minulého režimu vymezovaly elektrické dráty. Jeleni na české i německé straně totiž zachovávají původní návyky svých rodičů, kteří se elektrickým drátům vyhýbali. Vyplývá to z pozorování v průběhu let 2005 až 2011.

Římskokatolická farnost Olší
Vás srdečně zve na

FARNÍ PLES

24.01.2020

KULTURNÍ DŮM OLŠÍ
ZAHÁJENÍ 20:00 HOD

Vstupné: 150 Kč

V ceně vstupného večere.

Místenky lze zakoupit na faře v Dolních Loučkách.

Hraje: Retro Band

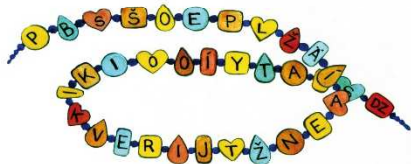
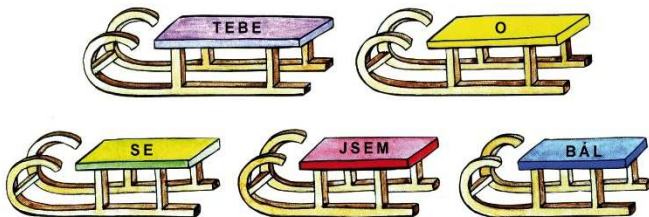
Výtěžek z plesu bude využit na nové zvonění
pro kostel sv. Jiří v Olší.

*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.*

Táta mi říkal, abych za ním po škole přišel do práce. Vydal jsem se tam - cestou jsem však potkal spolužáka se sánkami. Jeli jsme spolu na nejbližší kopec. Řekl jsem si, že se pouze jednou svezu, ale vzpamatoval jsem se až tehdy, když se začalo stmívat. Rychle jsem vzal tašku a utíkal jsem za otcem. Nervózně mě vyčkával. Co mi táta potichu řekl, to se dozvíš, když uspořádáš sáně od nejmenších po největší a v tomto pořadí zapíšeš jednotlivá slova na saních.

Vím, že nejen táta, ale i Nebeský Otec mi dává svá přikázání. Když je však nedodržím, vzdaluji se od něho, hřeším. Pokud vypíšeš písmena ze všech slíčkových korálek, dozvíš se, co tehdy ztrácím.

Hřích je největším zlem pro každého z nás. Když uděláme něco špatného, cítíme se nesví, je nám smutno. Co se tehdy v tobě ozve - to zjistíš, když postupně vypíšeš počáteční písmena věcí na obrázku.

Dominik Savio se každý den snažil o svatost. Víš, co bylo jeho heslem? Dozvíš se to, pokud správně poskládáš vedle sebe jednotlivé sluneční paprsky.

Tento měsíc má svátek velký učitel Církve - sv. František Saleský. V tajence najdeme dokončení jeho výroku: **Gram dobrého příkladu...**

T	C	H	A	P	R	A	V	N	G	P	Á	F	V	Ž	Z	M	A	R	Y	A
R	A	R	A	B	R	O	N	E	N	Ó	I	P	Š	M	A	K	D	Č	A	
V	U	D	A	A	U	R	E	O	L	Y	L	Á	R	A	N	T	L	A	R	
H	I	M	Á	L	A	J	E	G	Í	H	A	D	U	N	O	A	Š	D	T	
O	T	U	A	B	Ů	V	Y	R	O	V	T	O	H	O	B	L	I	N	A	
D	Š	Í	K	A	A	P	G	A	Í	Y	E	U	Š	A	O	O	Š	C	P	
O	T	V	K	S	T	N	A	F	E	X	L	L	K	E	D	B	K	E	Y	
T	Ě	U	Á	Á	E	O	B	I	S	P	I	Á	O	A	D	R	O	B	K	
T	P	K	K	N	N	T	R	E	P	C	E	F	K	O	E	H	V	J	Ř	
O	I	E	Ž	A	Y	E	I	V	O	C	I	Á	S	S	B	Z	E	L	Í	
M	T	F	Y	H	T	T	E	C	H	N	O	Š	Z	J	R	B	S	C	N	L
N	G	O	E	N	Ž	N	L	I	A	U	E	R	O	F	A	M	E	S	A	
N	O	R	A	K	I	I	A	H	S	T	K	S	R	P	D	S	T	S	M	
D	E	F	I	N	O	V	A	T	P	A	K	T	T	L	A	S	I	N	E	
C	N	O	O	N	T	K	A	R	D	V	T	O	O	P	T	S	K	V	S	
I	T	T	N	X	D	B	R	K	O	O	L	O	S	U	E	I	N	U	B	
S	A	Š	K	Y	A	R	Y	Ň	S	G	O	Ý	D	C	H	L	S	O	Í	T
Y	K	Y	V	Z	O	S	A	L	A	A	K	S	I	T	S	F	P	L	K	
Z	V	R	A	T	N	L	T	I	D	E	Ř	T	S	U	O	S	E	L	P	
Z	E	K	J	A	N	R	U	T	A	R	O	T	K	V	A	K	Ť	A	L	

adat; Alča; amur; Arab; arpa; asák; Asie; aura; aureoly; auto; badatel; brko; broskvoň; cizopasník; definovat; dioda; disk; drob; efor; etik; Evka; filatelie; fixír; fous; Gabriela; geografie; grind; hadr; Haná; herec; Himálaje; hlen; hlty; hoblina; hrbolatka; infanterie; jeep; kelt; kolt; Kryštof; květ; kvinteto; kysna; laso; lařka; malířky; mdlo; motto; nabádat; neony; nuda; obojí; obsese; odtok; olše; onen; opuka; osada; otvory; pakt; patra; ples; pluh; ponk; pruh; pták; půlarch; rantl; reagovat; saxofon; semafor; seti; skály; soustředit; spasení; spona; stisk; stoik; stud; šiškovec; šlic; šmak; špión; štěpit; techno; trojskok; třaskaviny; turnaj; unie; ušák; vhod; visa; vnuk; vpád; zeli; zmary; zvrát; zvyk; zvyky; žiar

Něco na závěr...

„Volám ti, jen abych ti řekl, že jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo, a že tě moc miluji.“

„Pane, dovolal jste se do pivovaru.“

„Ano, já vím.“

Vénovi bylo 55 let, šel do důchodu, a protože byl dosud zachovalý, tak si ještě našel práci. Ale vypadalo to, že není schopen chodit do práce včas. Každý den přišel o pár minut pozdě. Jinak byl ale skvělý pracovník, takže si ho zavolal šéf, aby mu domluvil: „Véno, děláš svou práci výborně, ale už mě nebaví tvé pozdní příchody do práce.“

„Já vím šéfe, pracuji na tom.“

„Dobrá, to rád slyším. Víím, že jsi předtím byl v armádě, copak ti říkali tam, když jsi přišel pozdě?“

„Dobré ráno, pane generále!“

Ženy jsou jako Google. Ještě nedořekneš větu a už si domýšlejí.

„Musím k očnímu lékaři... Od té doby, co jsem se oženil, mám něco s očima. Vůbec nevidím peníze.“

Adam a Eva sedí v Rajské zahradě, drží se za ruce a pozorují západ slunce. Eva se něžně přitulí k Adamovi a zeptá se: „Opravdu mě miluješ?“

„A koho jiného?“ odpoví Adam.

„Šéfe, ve středu bych přišel později do práce.“

„V kolik?“

„V pátek.“

„Už dlouho se tě chci zeptat na důležitou věc. Prosím tě, co řekneš, když přijdeš pozdě v noci opilej domů?“

„Čau. Ostatní řekne manželka.“

Pepíček dostane od tety krásné autíčko a maminka mu připomíná: "Co se říká?"

"Nevím!"

"Co říkám tatínkovi, když přinese výplatu?"

"Aha - neříkej, že to je všechno!"